

Anonimat

A l'amic Josep

Immers en el trepidant moviment de la ciutat cosmopolita, on les facultats receptives resten insensibilitzades, la persona és paulatinament absorbida dins del que vulgarment es diu «massa». Dir «massa» és confondre als individus que vigorosament nedant a contracorrent, sobresurten dins la maror ciutadana, que en el seu fluir i refluir van anivellant dins la mediocritat els valors culturals i morals que en la ciutat, com a broliadors de llum, irradien constantment espurnes lluminoses creadores del saber, de l'art i del progrés material.

El ciutadà té al seu abast tota mena de revistes: científiques, culturals, esportives i del món de «passatemps». Premsa diària, informació per ràdio, televisió i d'altres caires, es pot dir que ja a gust de tothom. Però com en principi he remarcat, la persona ho veu, s'ho mira, però ho ignora, ja que tot allò no forma part del seu món. Ella actua segons bufa el vent. Propensa a la constant imitació busca l'evasió del medi-ambient que l'envolta.

Es refugia en el seu individualisme egòlatra no veient altra cosa des del seu mirador que sordidesa, egoisme, engany, maldat i distorsió. En la seva miopia no veu virtuts, qualitats, generositat, sacrifici per als altres.

Això no vol veure-ho, puix anys i anys l'han estat enverinant, escoltant frases esperançadores. De sacrificis, de riqueses, d'afanys de justícia i ell copsa que de tota aquesta futura felicitat, a ell no n'ha arribat res, que tot s'ho ha tingut de guanyar penosament.

En la seva limitació, cercada per la rutina i l'abandó espiritual, cerca la felicitat com un manà caigut del cel, i prou que sap ell que això no és possible. Si ell no ajuda als altres, si desconfia, si confon la confiança amb la candidesa, si ningú no li dóna res, ell tampoc no vol donar. ¿Què és el que tenen de donar-li els altres si no s'ho ha guanyat?

Quan el meu pessimisme donava per certa la decadència d'aquesta societat de consum, a STA. EULÀLIA DE RONSANA hi he trobat el caliu d'on els pobles es nodreixen i permanentment reviscolen.

Jo, en fer de quant en quant la xerrada amb l'amic Josep, he anat copsant que sense pomposa ostentació, sense cercar prestigi i amb senzillesa, uns homes joves, un xic menys altres, tot entusiasme en ésser útils als altres, vetllen per l'engrandiment del poble i per les noves generacions d'aquest, sense esperar altra recompensa que llur satisfacció; s'esforcen en unes activitats i uns serveis que considero admirables.

Editen la Revista «RONSANA», que sols un equip d'esforçats, desinteressats i preocupats per la promoció integral del poble és capaç de portar endavant, malgrat la feixuga tasca d'editar-la. ¿On trobarem joves de la seva talla en uns medis tan reduïts? Ella és el medi més senzill per intercanviar opinions i idees entre els seus veïns. En les seves pàgines obertes a tota col·laboració, es poden esplanar les coses referents a la vila. Es pot construir una viabilitat per a crear una armoniosa convivència entre tots.

És un deure ineludible el vetllar per la Revista «Ronsana»

i trencar les barreres de la indiferència que, dissortadament, és palesa en algunes persones. És sabut que la instrucció aixeca el nivell mitjà d'un poble, i a Sta. Eulàlia de Ronsana es dóna aquesta superació. Si parlem d'ensenyament cal remarcar, en principi, els tres parvularis. En un d'ells, el qual jo he gaudit en visitar-lo, he copsat que les seves mestres, amb amor i simpatia, projecten en la seva tasca una pura alegria sobre la mainada que dóna goig de veure-ho.

Si passem a l'ensenyament elemental, copsarem les diligències que s'han tingut de fer per tal d'aconseguir que els infants de la vila poguessin cursar el setè curs de E. G. B. dins el mateix poble. Crear una nova aula, responsabilitzar-se de les obligacions econòmiques i d'una preocupació constant, ¿no és digne d'elogi?

En aquesta labor meritoriosa no hi ha distincions entre la Junta Municipal d'Ensenyança —fins fa uns dies presidida pel popular ex-batlle Jaume Maspons— i l'Associació de Caps de Família, remarcant la col·laboració dels seus membres i associats respectius.

És tant l'interès per l'obra educadora que inclús tenen el projecte de demanar al Ministeri d'Educació i Ciències, la construcció d'un Centre Escolar de Bàsica a Santa Eulàlia de Ronsana.

Si noiquéssim d'intrusió, podríem esplanar-nos en l'obra que realitza mossèn Jaume Abril en la seva labor pro Moviment Infantil. Qui de nosaltres ha tingut l'oportunitat de parlar amb mossèn Jaume, sense adonar-se'n queda atrapat com una mosca en una teranyina, i és que ell irradia la personalitat d'un home jove, emprenedor i amb una dedicació incansable en el seu comès que, malgrat la indiferència religiosa que avui és palesa, ho reconeix tothom.

Esport i diversió tmbé n'hi ha molt a Ronsana, una cosa vivifica l'altra, i no falten practicants ni entusiastes espectadors en el seu Camp Municipal d'Esports, on un excel·lent equip de futbol en la Regional, pregona el bon nom de Sta. Eulàlia de Ronsana. Dues piscines, una d'elles municipal, arrodoneixen el caire esportiu per a estiuiejants i veïnat.

Per últim, no puc deixar d'esmentar l'amic Joan Espuña, president de l'Agrupació Folklorica. Incansable propagador de la sardana i fomentador entre els vailets de danses tan belles com el Ball de les Gitanes... I quan comparem aquests joves de tota edat, que amb afany i il·lusió empenyen el destí d'un poble envers el seu progrés, no es pot menys de reconèixer que són dignes de lloança, i com estimen la terra que els ha vist néixer, ells responen donant-li part de la seva existència. Direm que en altres llocs també hi ha homes que actuen en benefici d'altres, però rares vegades el seu treball, sacrifici o entrega no deixa d'ésser ben remunerat.

Des del meu mirador, en les meves hores d'oci recordo, recordo una cosa ja mig oblidada. Quan els meus ulls contemplen l'esforç de l'amic Josep per arrancar de la terra, entre suors, el sosteniment diari, sense regir-se per horaris laborals, sense la comoditat d'una oficina on el calor es suavitzava amb l'aire acondicionat i el fred amb els radiadors elèctrics, em dic: ¿On són els homes base de la societat? En el camp, enganxats a la terra que ens dóna per viure, o en la ciutats carregades d'homes importants que es creuen superiors pel seu diner, però, dit clarament: ¿Serien capaços de sobreviure si algú no s'afanyés per ells a treballar en l'anonimat i constantment?

Amics de Sta. Eulàlia de Ronsana, endavant!

E. Condís

Ferretería

P O M A

Transportes

CON GRUA Y VOLQUETE

Ctra. de San Feliu (El Rieral) - Teléfono 24

SANTA EULALIA DE RONSANA